

## Arrest

**nr. 208 360 van 28 augustus 2018  
in de zaak RvV X / IX**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS  
Kolenmarkt 83  
1000 BRUSSEL**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 22 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 februari 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

Verzoeker dient op 28 september 2017 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 21 februari 2018 werd de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE  
VERLATEN***

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam : Y.

voornaam : ASMY.

geboortedatum : 01.01.1975 geboorteplaats : Managen

nationaliteit : Soedan

Alias: S, M, 01.01.1975, Soedan die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

#### REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. De betrokkene, die van nationaliteit Soedan verklaart te zijn, bood zich op 19.09.2017 bij onze diensten aan en vroeg op 28.09.2017 asiel in België. Betrokkene legde geen persoonlijke – of identiteitsdocumenten voor. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 24.10.2016 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst. Op 13.11.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin verklaarde hij in februari 2014 vertrokken te zijn vanuit Soedan en stelde hij eerst naar Libië te zijn gereisd waar hij ongeveer 2,5 jaar verbleef. Vervolgens reisde betrokkene verder door naar Italië en het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 24.10.2016 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst. Betrokkene bevestigde dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië en hij verklaarde ongeveer 5 maanden in Italië te hebben verbleven. Vervolgens reisde betrokkene verder door naar Frankrijk waar hij 2 dagen te Parijs verbleef alvorens verder door te reizen naar België en betrokkene verklaarde in juni 2017 in België gearriveerd te zijn.

Het administratief dossier van betrokkene toont hierbij aan dat betrokkene op 23.06.2017 en op 09.07.2017 door de Belgische politie werd geïntercepteerd waarna er telkens aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd aan betrokkene. Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij van andere vluchtelingen hoorde dat België een goed land is waar vluchtelingen opgevangen worden. Betreffende een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene dat Italië niets voor hem gedaan heeft en hij verklaarde geen asiel te hebben gevraagd in Italië omdat hij niet in Italië zou blijven. Verder verklaarde betrokkene dat zag hoe de politie mensen op slechte wijze behandelen in Italië. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 16.11.2017 werd er voor betrokkene een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) vanaf d.d. 17.01.2018 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 17.01.2018 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Via een schriftelijke tussenkomst van de advocate van betrokkene d.d. 17.01.2018 verzoekt betrokkene onze diensten om zich verantwoordelijk te verklaren voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951

of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat hij besloot om geen asiel te vragen in Italië omdat hij niet in Italië wilde blijven. Hieromtrent merken we op dat deze specifieke verklaring geen afbreuk doet aan de verantwoordelijkheid van de Italiaanse autoriteiten voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die voortkomt uit het feit dat betrokkene reeds in Italië geregistreerd werd omwille van illegale binnenkomst. Bovenstaande verklaring valt dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we wensen verder nogmaals op te merken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Betrokkene verklaarde verder dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij van andere vluchtelingen hoorde dat België een goed land is waar de vluchtelingen opgevangen worden. Hieromtrent benadrukken we dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt en dat Italië dan ook een goed land is waar de vluchtelingen opgevangen worden. Bovenstaande impliceert ook dat Italië verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. We benadrukken verder dat de overname van betrokkene aan de Italiaanse autoriteiten verzocht werd op basis van het feit dat betrokkene omwille van illegale binnenkomst geregistreerd werd in Italië en op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt duidelijk: "wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens

van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden." Dit impliceert daarbij ook dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Dit betekent ook dat betrokkene zijn persoonlijke vluchtmotieven kan verduidelijken en aanbrengen in het kader van zijn asielaanvraag in Italië en dat deze effectief inhoudelijk behandeld zullen worden door de Italiaanse autoriteiten. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Zo merken we met betrekking tot aan Italië overgedragen personen ook op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Zo verwijzen we onder meer naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië (laatst geüpdatet 30.03.2017), waarnaar ook verwezen wordt door de advocate van betrokkene, en waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40). Betrokkene verklaarde verder ook dat Italië niets voor hem gedaan heeft en uit zijn verklaringen valt af te leiden dat betrokkene gedurende vijf maanden als dakloze in Italië verbleef. In dit verband verwijzen we ook naar de schriftelijke tussenkomst van de advocate van betrokkene waarin benadrukt wordt dat betrokkene tijdens zijn verblijf in Italië nooit steun kreeg van de Italiaanse overheden maar enkel van een liefdadigheidsorganisatie. Betreffende deze elementen wensen we op te merken dat betrokkene geen asielaanvraag indiende in Italië en derhalve niet ressorteerde onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn'). Artikel 3(1) bepaalt namelijk zeer duidelijk dat deze richtlijn van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". Het stond de betrokkene ons inziens vrij tijdens zijn verblijf in Italië een asielaanvraag in te dienen en het kan de Italiaanse autoriteiten derhalve niet euvel worden geduid dat het niet voorzag in de aan een asielaanvraag gekoppelde opvangvoorzieningen overeenkomstig de voormelde opvangrichtlijn. We merken verder op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en dat er tevens ook door de advocate van betrokkene geen melding wordt gemaakt van problemen betreffende de gezondheidssituatie van betrokkene. Er zijn dan ook tot op heden in het administratief dossier van betrokkene geen concrete medische attesten of andere elementen aanwezig die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat betrokkene door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast verwijzen we in dit verband ook naar het voormelde AIDA-rapport over Italië (last updated 30.03.2017) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg, zowel juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent. In het rapport wordt ook duidelijk gesteld dat deze toegang tot de gezondheidszorg niet enkel beperkt is tot erkende vluchtelingen maar dat tevens ook kandidaat-vluchtelingen recht hebben op gezondheidszorg in het kader van het nationale systeem van gezondheidszorg in Italië (p. 79-81). In dit verband merken we wel op dat de advocate van betrokkene verwijst naar het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland waarin wordt gesteld dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. We merken op dat het arrest inderdaad stelt dat een overdracht in gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen, maar we benadrukken echter dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1975 geboren man wiens echtgenote en minderjarige zoon te Soedan verblijven. We verwijzen hierbij ook nogmaals naar het feit dat er tot op heden in het administratief dossier van betrokkene geen elementen aanwezig zijn die

aanleiding geven te besluiten dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen en/of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. De advocate van betrokkene benadrukt in haar schriftelijke tussenkomst verder wel de slechte onthaalomstandigheden in Italië. Hieromtrent wensen vooreerst te benadrukken dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Ook tot op heden blijft het EHRM op zijn standpunt dat de situatie in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van het M.S.S. arrest, waar ernstige tekortkomingen in het Griekse asiel – en opvangsysteem werden vastgesteld, en dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. Verder merken we betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten op dat het AIDA-rapport inderdaad meldt dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Maar het rapport verduidelijkt hierbij ook dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64). Een andere bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk

toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italyplans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>). Zo blijkt uit het AIDA-rapport tevens ook dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zogenaamde eerste lijnsopvang, enerzijds, en zogenaamde tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport van 2016 blijkt dat Dublinterugkeerders meestal hierin worden opgevangen. Daarnaast blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat betrokkene aan zijn lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst in Italië. Indien er verder verwezen zou worden naar de omstandigheden van opvang en van behandeling in de zogenaamde "Italiaanse hotspots", verwijzen we ook naar een rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) dat verwijst naar specifieke omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die inderdaad een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport, zich uitsluitend focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Daarbij merken we ook op dat uit de beschrijving van wat de hotspots zijn en wat de bedoeling erachter is vanuit de Europese Unie zeer duidelijk blijkt dat deze hotspots niet bedoeld zijn voor Dublinterugkeerders. Daarnaast beschrijft het rapport met name zwaar wangedrag van politie bij het weigeren van de afgifte van vingerafdrukken en kan dit niet veralgemeend worden op de situatie in de onthaalvoorzieningen in Italië. We verwijzen verder ook naar het feit dat de advocate van betrokkene verwijst naar de actualiteit van de laatste maanden in Italië en de massale aankomst van immigranten in Italië. Hieromtrent wensen we vooreerst te benadrukken dat de bewering dat het aantal vluchtelingen opnieuw fors is toegenomen niet volstaat om aan te tonen dat betrokkene in Italië geen asielaanvraag zou kunnen indienen en dat hij hierbij niet de vereiste opvang zou verkrijgen. Een instroom van immigranten betekent tevens ook niet automatisch dat al deze personen een asielaanvraag indienen in Italië en effectief moeten worden opgevangen daar. Daarnaast wensen we ook op te merken dat de door de advocate van betrokkene aangehaalde mediaberichtgeving niet specifiek betrekking heeft op de situatie van Dublin-terugkeerders. Daarnaast merken we ook dat hieraan minder objectieve bewijswaarde kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. In dit verband verwijzen we ook naar de bijeenkomst van de Europese ministers van Binnenlandse Zaken op Europees niveau waarin engagementen werden uitgesproken, zowel door de lidstaten als door de Europese Commissie, om de solidariteit met Italië te versterken omwille van de toenemende instroom en werd er door de Europese Commissie tevens ook een concreet actieplan voorgesteld ("Action plan on measures to support Italy, reduce pressure along the Central Mediterranean route and increase solidarity", d.d. 04.07.2017). Hierin bevestigden de Europese Commissie dat de aanhoudende stroom van migratie langs de route via de Middellandse Zee een structurele uitdaging is voor de EU alsook een dringende en serieuze kwestie, waarbij ook concrete maatregelen en voorstellen werden aangebracht door de Europese Commissie in het kader van deze aanhoudende toestroom zoals onder meer een coördinatie van de reddingsmissies in de Middellandse Zee, het blijvend inzetten op relocatie en uitgebreidere inspanningen van de lidstaten hieromtrent alsook bijkomende fondsen van de lidstaten voor het EU Trust Fund. Daarnaast werden er

ook concrete voorstellen aangebracht gericht op de implementatie van het Europees migratiebeleid in Italië zoals de implementatie van de “Minniti Law” in Italië met als doel om tot een meer effectief Italiaans asielsysteem te komen, een toename van de capaciteit in de “hotspots” alsook van de algemene opvangcapaciteit en het voorzien in voldoende toegang tot gerechtelijke procedures en voorzien in een snellere behandeling van de asielaanvragen. Verder wordt door de EU ook voorzien in bijkomende financiële steun aan Italië in het kader van migratiemanagement (specifiek bijkomend bedrag van 35 miljoen euro). We benadrukken dan ook dat het feit dat een land wordt geconfronteerd met een toevloed aan vluchtelingen niet automatisch impliceert dat de asielprocedure in dat land ernstige gebreken vertoont of de opvangmodaliteiten er niet deugdelijk zijn. We benadrukken verder dat de betrokkene geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verklaarde betrokkene echter wel dat hij in Italië zag hoe de politie mensen er op slechte wijze behandelden maar bracht hij hieromtrent geen specifieke elementen ter staving of geen enkel begin van bewijs aan. Daarnaast verklaarde betrokkene ook expliciet zelf niet slecht behandeld te zijn geweest in Italië. Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer ook naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). In dit verband verwijzen we ook naar een rapport van de Raad van Europa ("Report of the fact-finding mission to Italy", 02.03.2017) waarin er sprake is van bezorgdheden in sommige faciliteiten maar waarin ook wordt benadrukt dat de Italiaanse autoriteiten een grote vasttheradenheid tonen om verbeteringen te realiseren. Zo wordt er betreffende de opvangcapaciteit ook gesteld dat er grote inspanningen zijn vanwege de Italiaanse autoriteiten en dat iedereen die asiel vraagt opvang verkrijgt. Verder worden er ook enkel potentiële problemen inzake artikel 3 en 8 EVRM aangeduid. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

*“Schending van de materiële en formele motiveringsplicht, het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdend het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, zorgvuldigheidsbeginsel, schending die machtsafwending en machtsoverschrijding inhoudt. Schending van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot. het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 13 en 22, §3 van de EU-Verordening 604/2013 van de Raad van 18 februari 2013 tot. vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bijeen van de lidstaten wordt ingediend, Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.*

#### A. IN RECHT

Artikel 13, §1 van de Dublin Verordening bepaalt dat: (...). Het artikel 22, §3 van die Verordening houdt een lijst van bewijsmiddelen in: (...).

#### B. IN CASU

*Bestreden beslissing is genomen in toepassing van het artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en van het artikel 22(7) van Verordening 604/2013. De Belgische overheden hebben een verzoek tot. overname aan Italiaanse overheden gericht, die niet in de bepaalde termijn hebben beantwoord. Dit verzoek tot overname werd. gericht in toepassing van het artikel 13 van de Verordening, omwille van het feit dat het komt uit een vingerafdrakenonderzoek dat vingerafdraken van de eiser op 24 oktober 2016 in Italië genomen werd. omwille van illegale binnenkomst. Deze vingerafdraken zijn, volgens artikel 22 van de verordening, een bewijs van de overschrijding van de grens van de lidstaat. Op basis van het artikel 13, §1 van de verordening waren de. Italiaanse overheden verantwoordelijk voor het. behandelen van de asielaanvraag van de eiser. In toepassing van die bepaling, eindt die verantwoordelijkheid. één jaar na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden, in casu, op 24 oktober 2017. Toen de bestreden beslissing genomen werd, waren bijgevolg de Italiaanse overheden niet meer verantwoordelijk voor het behandelen van de asielaanvraag van de eiser. Bijgevolg moesten de Belgische overheden vanaf 25 oktober 2017 zich verantwoordelijk verklaard voor het behandelen van de asielaanvraag van de eiser. Bestreden beslissing is bijgevolg niet in recht gegrond. en schendt artikel 13 van de Dublin verordening evenals de motiveringsplicht.”*

2.1.2. Verzoeker betoogt dat op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, de Italiaanse overheden niet meer verantwoordelijk waren voor de behandeling van zijn asielaanvraag, omdat de Belgische autoriteiten vanaf 25 oktober 2017 verantwoordelijk zouden zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker voorbijgaat aan het tweede lid van artikel 13 van de Dublin III Verordening dat onder meer luidt als volgt:

*“2. Wanneer een lidstaat niet of niet meer verantwoordelijk kan worden gesteld overeenkomstig lid 1 van dit artikel en wanneer, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, genoemde lijsten, is vastgesteld dat de verzoeker — die illegaal of op onbekende wijze het grondgebied van de lidstaten is binnengekomen — gedurende een onafgebroken periode van ten minste vijf maanden in een lidstaat heeft verbleven alvorens het verzoek om internationale bescherming in te dienen, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat.*

*Indien de verzoeker gedurende perioden van ten minste vijf maanden in verscheidene lidstaten heeft verbleven, dan is de lidstaat waar hij het meest recentelijk heeft verbleven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.”*

Verzoeker verklaarde vijf maanden in Italië te hebben verbleven, waardoor de Italiaanse autoriteiten de verantwoordelijke lidstaat zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. De Belgische autoriteiten zijn dus niet verantwoordelijk geworden vanaf 25 oktober 2017.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

*“Schending van de materiële en formele motiveringsplicht, het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdend het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, zorgvuldigheidsbeginsel, schending die machtsafwending en machtsoverschrijding inhoudt, Schending van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot. het grondgebied, het verblijf, de vestiging en*



verwijdering van vreemdelingen, Schending van de artikel 3.2 en 17 van de EU-Verordening 604/2013 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bijeen van de lidstaten wordt ingediend, Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en Schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie

#### A. IN RECHT

Artikel 3 EVRM bepaalt dat "(...) Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, verbiedt deze bepaling in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.SS/België en Griekenland). Het EHRM heeft in verschillende arresten geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandeling die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden, houdt artikel 3 EVRM in de verplichting de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM, 4 december 2008, Y/Rusland, EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, EHRM 30 oktober 1991, Vilvarah en cons./Verenigd Koninkrijk). Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft deze verplichting bevestigd die op de lidstaat rust om, in die omstandigheden, de betrokkene niet naar het land te verwijderen waar hij een risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM of met artikel 4 van het Handvest (zie HvJ, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C493/10). Op basis van de formele motiveringsplicht, van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat deze motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen" en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, "de motivering in de beslissing ->e/f de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn. 11. OPDEBEEK, A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Bruges, Die Keure, 1999, p. 127.

#### B. IN CASU

Eerste onderdeel: schending van het artikel 3 EVRM en van de motiveringsplicht

Het EHRM heeft in verschillende arresten geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandeling die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. Dat, in deze omstandigheden, artikel 3 EVRM de verplichting inhoudt de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM, 4 december 2008, Y/Rusland, EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, EHRM 30 oktober 1991, Vilvarah en cons./Verenigd Koninkrijk). Het Hof van Justitie van de Europese Unie deze verplichting heeft bevestigd die op de lidstaat rust om, in die omstandigheden, de betrokkene niet naar het land te verwijderen waar hij een risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM of met artikel 4 van het Handvest (zie HvJ, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C493/10). In de bestreden beslissing, is de verwerende partij niet van mening dat de overdracht van de eiser naar Italië een risico van schending van het artikel 3 van EHRM vormt:

De eiser zou niet over vrije keuze kunnen beschikken om zich te vestigen als asielzoeker;

Volgens een rapport van AIDA, zou hij in Italië toegang tot de asielprocedure krijgen;

De eiser lijdt over geen medische problemen;

Zijn situatie is niet vergelijkbaar met deze beschreven in het arrest Tarakel t/ Zwitserland (gezin met jonge kinderen).

Zelf als Italië tekortkomingen in de algemeen toestand en leefomstandigheden van asielzoekers kent, zou de situatie niet gelijkgesteld kunnen worden met Griekenland;

Indien, volgens Amnesty International, elementen bestaan die aantonen dat er een schending van artikel 3 van EVRM in de "hotspot" is, is er geen element dat zou aanwijzen dat de eiser naar een Italiaanse "hotspot" zou worden ondergebracht.

Uit de rapporten, komt het niet dat asielzoekers geen bijstand kunnen krijgen, aangezien er NGO bestaan die bij stand verlenen;

Italië kent tekortkomingen maar zijn verplichtingen zijn in het algemeen nagekomen;

Indien er problemen bestaan om opvangstructuren te verlenen aan Dublin terugkeerders, wordt de situatie niet gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen, de Italiaanse overheden zouden bovendien inspanningen doen en heeft plan voor uitbouw van een uniform opvangsysteem;

*De krantenartikelen die werden door de raadsman van de eiser overgemaakt betreffende massale aankomst van immigranten maar deze informatieën betreffen niet perse Dublin terugkeerders en komen niet in strijd met de informatieën waarover de tegenpartij beschikt.*

*Verzoekende partij wenst aan te tonen dat de conclusie van de verwerende partij dat de overdracht van de eiser naar Italië geen risico van schending van het artikel 3 EVRM vormt gebaseerd is op een onjuiste motivering, die in strijd is met algemene informatie, in het bijzonder het AIDA rapport van februari 2017.*

*1) De motivering van de bestreden beslissing laat niet te begrijpen waarom de situatie niet van die aard is dat er een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt. In de bestreden beslissing, stelt de verwerende partij dat Italië tekortkomingen in de algemeen toestand en leefomstandigheden van asielzoekers kent, zou de situatie niet gelijkgesteld kunnen worden met Griekenland. Uit de rapporten, zou het niet uitkomen dat asielzoekers geen bijstand kunnen krijgen, aangezien er NGO's bestaan die bijstand verlenen. Italië zou tekortkomingen kennen maar komt zijn verplichtingen in het algemeen na. De motivering van de bestreden beslissing laat niet aan de verzoekende partij toe te begrijpen hoe de verwerende partij tot de conclusie is gekomen dat de belangrijke tekortkomingen die Italië kent inzake ontvangst van asielzoekers niet van aard zijn dat er een risico van schending van artikel 3 EVRM bestaat. Verwerende partij stelt die bewering, zonder deze conclusie te staven met redelijke motieven. Verwerende partij herkent dat het rapport van OSAR stelt dat Italië wat opvang van asielzoekers betreft, niet aan zijn verplichtingen voldoet. Verwerende partij stelt dat zij die mening niet verdeelt. Verwerende partij bestrijdt niettemin niet de juistheid van de inhoud van dit rapport, zodat het niet mogelijk is te begrijpen waarom verwerende partij naar een andere conclusie dan die mensenrechtenorganisatie komt. Verwerende partij stelt enkel dat dit rapport zou zich gericht op de situatie in Rome en Milaan, zonder te bestrijden dat de situatie in deze steden zeer problematisch is. Het komt bovendien niet uit de administratieve dossier dat de eiser niet naar deze steden zou gericht worden indien hij zou naar Italië teruggebracht zijn. Het rapport AIDA van februari 2017, betreffende de omstandigheden in deze centra, maakt een verschil tussen de verschillende opvangstructuren, die zijn GARA, SPRAR en CAS. Het is niet bestreden dat als Dublin terugkeerders, zal de eiser met rechtstreeks toegang tot SPRAR structuur krijgen. Wat CAS betreft: (...). Een voorbeeld is gegeven over het centrum van Cavarzerani, in Udine. "The centre is divided into two buildings and a tent area. In the first building there were six big rooms, with 20/25 beds. In the bathrooms, they found that five showers were broken, the sinks had leaks of water and hot water was continuously interrupted. In the second building there were 9 rooms with about 165 beds. The tent area had more critical conditions. There were 38 tents, with 9-12 persons each. Inside the tents there was no light and no heating, despite, critical temperatures in the winter. Bathrooms and showers even too few: about 10 bathrooms and 14 showers at last 400 persons, with inadequate hygienic conditions" (p. 74). Betreffende de CAS (noodvoorzieningen): "The chronic emergency has forced the improvisation of interventions and favoured the entry into the accommodation network of bodies lacking the necessary skills and, in the worst cases, only interested in profits. Reports published throughout 2016 by organizations such as Doctors for Human Rights (MEDU),<sup>304</sup> NAGA,<sup>305</sup> Lunaria,<sup>306</sup> and Lasciate Entrare together with Libéra and Gttalia,<sup>307</sup> clearly show the serious problems and deficiencies of many of such structures: unsuitable structures reception; lack of hygiene and lack of safety conditions minimally adequate for both guests and workers; lack of preparation of the staff and staff shortages. A few recent observations from late 2016 and early 2017 are recounted below by way of example: Cona, Veneto: Several organizations, including ASGI, requested ~Rule 39 interim measures from the EQHR on 11 January 2017 due to the inhuman and degrading conditions in the center facing three children and an adult. While the Court has requested information from the Italian authorities, the Prefecture has transferred the children concerned one of the centres, so as to commit the Court from granting interim measures" ([3.76). Terwijl AIDA rapport van februari 2017 belangrijke tekortkomingen benadrukt, die kunnen tot conclusie leiden dat de eiser een belangrijk risico kent om over geen opvangstructuur te kunnen genieten, verwerende partij zich enkel gebaseerd op het feit dat Italië "inspanningen" zou moeten doen en dat een plan werd ontvouwd voor uitbouw van uniform opvangsysteem. Uit de rechtspraak Tarakhel t Zwitserland, komt het uit dat "les données et informations exposées ci-dessus font toutefois naître de sérieux doutes quant aux capacités actuelles du système » en dat de asielinstanties volledig en zorgvuldig voorafgaande onderzoek moeten doen over de overdrachtsomstandigheden. Het onderzoek van de verwerende partij moet bijgevolg niet theoretisch maar concreet en effectief zijn. Verwerende partij kan bijgevolg niet zich baseert op goeie intenties of inspanningen, indien uit objectieve rapporten, komt dat de huidige situatie zeer problematisch is en dat er zijn nog concreet belangrijke belemmeringen in de toegang tot opvangstructuur.*

*2) Onjuiste motivering betreffende de specifieke situatie van Soedanese staatsburger*

*In de bestreden beslissing, stelt de verwerende partij dat de eiser in Italië een asielaanvraag kan indienen. Indien hij door de Italiaanse overheden niet ondersteund werd, zou het gevolg zijn van het feit dat hij geen asielaanvraag had ingediend. Het komt uit de motivering van de bestreden beslissing dat de eiser in Italië geregistreerd werd door illegale binnenkomst. De motivering van de bestreden beslissing houdt geen aanvullende informatie over wat zijn situatie in Italië is. De eiser denkt dat hij daar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en vreest dat indien hij naar Italië zou terugkeren, dit bevel uitgevoerd zou zijn. Het komt uit objectieve informatie dat Soedanese in Italië riskeren een verwijdering naar Soedan, door gebrek aan serieuze dialyse van hun situatie. In zijn jaarlijkse rapport betreffende de situatie in Italië, legt Amnesty International (stuk 3) uit dat mensen die aan een internationale bescherming nood hebben met zo geïdentificeerd zijn en riskeren teruggedreven te zijn. AI verwijst naar de overeenkomst tussen de Italiaanse en Soedanese overheden om deze repatriëring te organiseren, in schending met de mensenrechten en het principe van non-refoulement:*

*<< Des personnes traumatisées et épuisées par leur voyage ont été interrogées à la hâte, sans avoir été correctement informées de leurs droits ni des conséquences juridiques de leurs déclarations, par des policiers n'ayant pas reçu de formation leur permettant de déterminer quelles étaient les personnes ayant besoin d'une protection. Des milliers de personnes qui n'ont pas été considérées comme ayant besoin d'une protection, et qui se trouvaient de ce fait en situation irrégulière dans le pays, ont fait l'objet d'arrêts d'expulsion ou ont reçu des avis de refus leur imposant de quitter le pays par leurs propres moyens. Celles qui avaient reçu un tel avis et qui ne pouvaient pas franchir la frontière faute d'argent ou de papiers étaient confrontées au risque de violences ou d'exploitation. Les ressortissants de pays avec lesquels l'Italie avait négocié des accords de rapatriement ont continué d'être renvoyés de force dans leur pays d'origine, souvent quelques jours seulement après avoir débarqué. On pouvait donc craindre qu'ils n'aient pas eu accès à une procédure d'asile satisfaisante et qu'ils aient été expulsés sans que les risques encourus par chacun à son retour n'aient été évalués, en violation de l'interdiction des expulsions collectives. En août, les forces de police italiennes et soudanaises ont signé un protocole d'accord visant à forcer la coopération en matière de « gestion des migrations », notamment au moyen de procédures de rapatriement accélérées. Même si les personnes demandant l'asile en Italie ne peuvent pas être renvoyées au Soudan sur la base de cet accord, la procédure d'examen est tellement superficielle qu'elle pourrait aboutir au renvoi au Soudan de personnes qui risquent d'y subir des violations des droits humains, en violation du principe de « non-refoulement ». Le 24 août, l'Italie a renvoyé au Soudan un groupe de 40 personnes, identifiées comme étant des ressortissants soudanais, sur la base de cet accord. Ces personnes, dont certaines avaient fui la violence au Darfour ont été interrogées à leur arrivée au Soudan par le Service national de la sûreté et du renseignement (NISS), qui est impliqué dans de graves violations des droits humains perpétrées dans ce pays ».*

*Deze elementen tonen dat de eiser, indien hij naar Italië teruggestuurd zou zijn, riskeert hij verwijderd te zijn naar zijn herkomstland, zonder dat zijn nood aan internationale bescherming zorgvuldig geanalyseerd zou zijn. Bestreden beslissing schendt bijgevolg het artikel 3 van het EVRM evenals het principe van non-refoulement.”*

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

De Raad herinnert verzoeker eraan dat het EHRM eind 2015 en in oktober 2016 nogmaals bevestigde dat de situatie voor asielzoekers in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van het MSS arrest en dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië, en van de opvangvoorzieningen aldaar, op zich niet voldoende is om alle overdrachten van asielzoekers, in het kader van de Dublin III Verordening, naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland; EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 33).

Uit het administratief dossier blijkt dat voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht naar Italië werd onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III Verordening naar Italië worden overgedragen. Uit de bijlage 26quater blijkt dat het bestuur bij dit onderzoek rekening gehouden heeft met internationale gezaghebbende rapporten en arresten van het EHRM en geoordeeld dat hieruit blijkt dat niet op voorhand vaststaat dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III Verordening naar Italië worden overgedragen er geen aanspraak maken op opvang dan wel dat deze in de praktijk niet zou worden verkregen. Daarnaast werd er ingegaan op de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens het Dublinverhoor, op zijn profiel, waarbij gesteld werd dat hij geen factor van kwetsbaarheid heeft aangetoond, hierbij verwijzend naar het arrest Tarakhel, op zijn medische situatie waaromtrent gemotiveerd werd dat hij in het kader van zijn asielverzoek geen elementen of attesten heeft aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen, op het feit dat hij geen in België of Europa verblijvende familieleden heeft en op de tussenkost van zijn raadsman. Er werd ingegaan op zijn persoonlijke appreciatie, namelijk stellende dat hij geen hulp kreeg van de Italiaanse autoriteiten, hij er dakloos was en dat hij zag hoe de vluchtelingen er behandeld werden door de politie.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij in Italië geen asielaanvraag heeft ingediend, waardoor hij er niet viel onder de toepassing van de Opvangrichtlijn. In de bestreden beslissing wordt derhalve terecht gemotiveerd als volgt:

*“(…) Betrokkene verklaarde verder ook dat Italië niets voor hem gedaan heeft (...). Betreffende deze elementen wensen we op te merken dat betrokkene geen asielaanvraag indiende in Italië en derhalve niet ressorteerde onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2013/33/EU (...). Het stond de betrokkene ons inziens vrij tijdens zijn verblijf in Italië een asielaanvraag in te dienen en het kader Italiaanse autoriteiten derhalve niet euvel worden geduid dat het niet voorzag in de aan een asielaanvraag gekoppelde opvangvoorzieningen overeenkomstig de voormelde opvangrichtlijn.(...)”*

Inzake de kritiek op het opvangbeleid van asielzoekers, blijkt uit de rapporten waarnaar verwezen in de bestreden beslissing, zijnde onder meer het AIDA rapport met laatste update 30 maart 2017 en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH/OSAR van augustus 2016 dat, hoewel er zich desgevallend problemen kunnen voordoen in individuele gevallen, er verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar verzoeker in principe toegang tot heeft en asielaanvragen wel degelijk worden behandeld zodat niet op voorhand vaststaat dat hij niet zal worden behandeld overeenkomstig de Europese regelgeving. Temeer nu de raadsman van verzoeker op de hoogte is van de initiatieven die hij kan nemen en hem hieromtrent kan informeren.

Verzoeker toont niet aan dat op basis van de in de bestreden beslissing geciteerde rapporten niet kon worden geoordeeld dat die niet toelaten te besluiten dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren.

Verzoeker toont niet aan dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die vraagt om bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Italië zal worden opgevangen.

Gelet op de inhoud van de algemene rapporten en arresten van het EHRM is het niet kennelijk onredelijk dergelijk oordeel te treffen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk welke bijkomende schriftelijke garanties nog gevraagd dienden te worden gelet op de recente bronnen zoals vermeld in de bijlage 26quater. Verweerder heeft een zorgvuldig onderzoek gevoerd naar de algemene situatie in Italië en de specifieke situatie van verzoeker. Gezien verzoeker geen enkel element heeft aangehaald dat kan wijzen op enige kwetsbaarheid kan hij in casu niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder naast dit voormeld zorgvuldig onderzoek, ook nog bijkomende individuele garanties had moeten vragen omtrent de opvangmodaliteiten.

Verzoeker is een meerderjarige man zonder gezondheidsproblemen. Zie in dit verband naar het arrest Ali and others v. Switzerland and Italy (decision n°30474/14, 4/10/2016), waarin het EHRM oordeelde dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel

vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM:

*“36. As to the second applicant, the Court recalls that it has already concluded that the transfer from Switzerland to Italy of adult asylum seekers, including those requiring medical treatment but who are not critically ill, would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention (A.S. v. Switzerland, no. 39350/13, § 38, 30 June 2015; A.M. v. Switzerland (dec), no. 37466/13, § 20, 3 November 2015). Since the second applicant is an adult and has not established that he is critically ill, the Court does not see any reason to depart from its conclusions in the above-mentioned cases.”*

Na lezing van de bestreden beslissing en het AIDA rapport dient een onderscheid te worden gemaakt tussen verschillende opvangstructuren en de verschillende fase in opvang in Italië (p. 60 e.v.). Er is vooreerst een onderscheid tussen zogenaamde eerste lijnsopvang, enerzijds, en zogenaamde tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de tijdelijke opvangcentra (CAS) en de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De tijdelijke opvangcentra (CAS) werden, zoals de Europese Raad het aangeeft, opgericht om tegemoet te komen aan een toenemende influx van bootvluchtelingen. Die tijdelijke opvangcentra staan geheel los van de reguliere opvangcentra.

De Italiaanse instanties blijven zich bovendien inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verzoeker gaat er met zijn kritiek aan voorbij dat de tijdelijke opvangcentra geheel los staan van de reguliere opvangcentra.

Verweerder motiveert afdoende om welke redenen er wordt geoordeeld dat, ondanks het gegeven dat er gewag wordt gemaakt van tekortkomingen, die niet in die mate en op een dergelijke schaal aanwezig zijn dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Verzoeker toont niet aan dat er geen Dublin-overdrachten meer mogen geschieden naar Italië.

Verzoeker betwist niet dat Dublin-terugkeerders in de luchthavens van Rome en Milaan worden begeleid en ondersteund door NGO's die er actief zijn. Ook deze NGO's kunnen volgens de door het bestuur gehanteerde rapporten van AIDA en SFH opvangvoorzieningen bieden, dan wel de Dublin-terugkeerder begeleiden in het verkrijgen van een opvangplaats in het reguliere netwerk. Daarnaast blijkt uit het AIDA rapport dat Dublin-terugkeerders eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Verder blijkt uit het AIDA rapport ook dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat betrokkene aan zijn lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst in Italië. Verzoeker toont niet aan dat de procedurerichtlijn door de Italiaanse autoriteiten zou worden geschonden.

Verzoeker toont niet aan dat de motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd geschonden. Hij toont geen schending aan van de overige opgeworpen wetsbepalingen en beginselen.

Het tweede middel is niet gegrond.

### 3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC